

РЕШЕНИЕ

№ 1415

гр. Пловдив, 31.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на първи март през две хиляди двадесет и трета година в
следния състав:

Председател: Костадин Б. Иванов

при участието на секретаря Марина Ив. Кондарева
като разгледа докладваното от Костадин Б. Иванов Гражданско дело №
20225330109622 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Съдът е сезиран с искова молба от УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД, ЕИК 115576405, със седалище и адрес на управление гр. Пловдив, бул. „Пещерско шосе“ № 66, представлявано от *** ***, срещу В. М. Ю., ЕГН *****, от гр. П., обл. П. ул. „***“ № **, с искане да бъде признато за установено, че ответникът дължи на ищеца че ответникът дължи на ищеца сумата от 480,30 лв. - неплатен остатък от общо 806,50 лв., представляващ стойността на предоставената медицинска помощ и услуги по време на болничния му престой в периода 07.06.2018 г. – 12.06.2018 г., съгласно постигнато между страните споразумение от *** г. за разсрочено заплащане, ведно със законната лихва от датата на депозирание на заявлението в съда – 23.02.2022 г., до окончателното изплащане на вземането, дължими по Заповед № *** г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, издадена по гр.д. №*** г. по описа на Районен съд Пловдив, * бр.с.

В исковата молба се твърди, че на дата ***г. ответникът постъпил по спешност в УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД, гр. Пловдив с ***. Тъй като спешното състояние не могло да бъде преодоляно в спешен кабинет, пациентът бил насочен към Първа клиника по хирургия при УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД гр. Пловдив и бил хоспитализиран в клиниката на същата дата с диагноза „***“. На ответника била оказана болнична помощ по Клинична пътека № ***, като при постъпването му била съставена История на заболяването с *** г. с приложена към нея епикриза и медицинска документация и опис на извършени медицински дейности. Ответникът бил

дехоспитализиран на *** г. Твърди се, че към датата на постъпване в лечебното заведение и в периода на болничното му лечение ответникът бил неосигурен по смисъла на ЗЗО, като не бил възстановил правата си на здравноосигурено лице до изписването си от болницата. Поради това ищецът счита, че на основание чл. 109, ал. 1 ЗЗО ответникът следва да заплати стойността на оказаната му медицинска помощ по клиничната пътека в размер на 806,50 лв., съгласно действащия към датата на хоспитализацията ценоразпис на лечебното заведение. В тази насока била и разпоредбата на чл. 52 ЗЗО. По искане на ответника, след връчването на покана за доброволно плащане, било сключено между страните споразумение от *** г. за разсрочено плащане на дължимата сума, но през 2019 г. плащането по вноските било преустановено, поради което за остатъка от 480,30 лв. била изпратена нова покана. Предвид липсата на плащане, за събирането на дължимия остатък ищецът бил депозирал заявление по чл. 410 ГПК. Въз основа на същото била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № ***г. по описа на Районен съд Пловдив, която била връчена на основание чл. 47, ал. 5 ГПК. Последното обосновавало правния интерес от водене на настоящото дело. По изложените съображения се иска уважаване на предявения иск и присъждане на сторените разноски в заповедното и исковото производство.

В срока по чл.131, ал.1 ГПК е постъпил писмен отговор от ответника В. М. Ю., чрез особения представител ***М. Б., с който се оспорва иска като неоснователен и недоказан. Оспорва се ответникът да е бил уведомен от ищеца, че е с прекъснати здравноосигурителни права и че следва да заплати лечението си. Счита, че ищцото дружество е следвало да уведоми ответникът, като пациент, че може да възстанови своите здравноосигурителни права, както и да го информира за цената на предоставените медицински услуги и болнично лечение. По този начин се поддържа ответникът да е бил препятстван от възможността да възстанови своите права или да откаже лечение. Поддържа се, че противното не може да се изведе от представената с исковата молба декларация. В тази насока се развиват съображения и се цитира съдебна практика. Оспорва се по същество представената сметка на пациент. Предвид изложеното се моли за отхвърляне на иска.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства и доказателствени средства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл.235, ал.2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По допустимостта на предявените искове:

Видно от приложеното ч.гр.д. №*** г. по описа на Районен съд Пловдив, * бр.с., образувано по депозирано от УМБАЛ „Св. Георги“ ЕАД заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК, за сумите, предмет на настоящото дело е издадена Заповед № ***г. Заповедта е връчена на длъжника по реда на чл. 47 ГПК, поради което е указано на заявителя да предяви иск за установяване на вземанията си по чл.422, ал.1 ГПК. В законовия едномесечен срок е предявен настоящият иск. Налице е пълен

идентитет между претенциите, за които е издадена заповедта за изпълнение, и тези, предмет на производството по делото. Затова предявения иск е допустим.

По основателността на предявените искове:

За основателността на заявената искова претенция ищецът при условията на пълно и главно доказване следваше да установи постъпване на пациента по спешност в лечебното заведение, необходимост от хоспитализация – наличие на състояние, което налага болнично лечение по съответната клинична пътека, оказване на медицинска помощ и услуги чрез осъществяване на посочените в исковата молба изследвания и манипулации, обстоятелството, че към момента на приемането му и до изписването му от болницата ответникът е била с прекъснати здравноосигурителни права, респ. не е бил осигурен по смисъла на ЗЗО. Ищецът следваше да докаже и размера на исковата си претенция чрез установяване стойността на твърдените за осъществени манипулации по действащия за този период ценоразпис на лечебното заведение, а ответникът при установяване на горните обстоятелства – да докаже, че е платил претендираната сума.

От представената медицинска документация (вкл. История на заболяването № ***г., и представените с исковата молба лист за преглед на пациент от ***г. и Направление за хоспитализация/лечение по амбулаторни процедури от същата дата и декларации за информирано съгласие), се установява по безспорен начин, че ответникът е постъпил в Първа клиника по хирургия при УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД гр. Пловдив на твърдяната дата, поради наличие на спешно състояние с диагноза „****“. Следователно установява се от представените доказателства, че на дата *** г. ответникът е постъпил по спешност при лечебното заведение – ищец по делото, и че състоянието му е налагало хоспитализация по посочената в исковата молба Клинична пътека № ***. Поставянето на диагноза „****“ пък е една от индикациите за хоспитализация, посочени в Клинична пътека №**** съгласно Приложение № 17а от Националния рамков договор за медицински дейност от 2018 г., приложим към процесния период

Съгласно съставената в хода на лечението История на заболяването и представените медицински документи за извършени манипулации и проведено лечение, по време на престоя му в болницата на ответника, в качеството му на пациент, са извършени редица лабораторни изследвания, вкл. и на кръв и урина, при Първа клиника по хирургия, видно от представените лабораторни резултати. Направени са му обследване и ехография на вътрешните органи. Снета е анамнеза, проверени са неговите температура и пулс, пак видно от представените листове с резултатите от посочените изследвания. Това е видно още и от епикризата на ответника (л.9), където е обобщена извършената медицинска дейност. В тази насока относно реалното извършване на медицински дейности, за които се търси плащане, следва да се отбележи, че епикризата представлява официален писмен документ, изготвен от длъжностно лица, в кръга на службата му и удостоверяващ факти с правно значение, респ. има обвързваща формална

доказателствена сила за съда /вж. Решение № 250/21.11.2012 г. по гр. д. № 1504/2011 г. на III г.о. на ВКС/. Официалният свидетелстващ документ доказва с обвързваща съда доказателствена сила, че фактите, предмет на удостоверителното изявление на органа, издал документа, са се осъществили така както се твърди в документа - чл. 179, ал. 1 ГПК. От изложеното следва, че пациентът е получил медицинска помощ в пълен обхват и обем, като са спазени изискванията на клиничната пътека. Ето защо се дължи заплащане на съответните услуги.

Всички предоставени медицински услуги по клиничната пътека са надлежно отразени и съответстват на посочените в Сметка на пациента В. Ю. от болничното заведение (л.11-12). Това се потвърждава и от представения „Ценоразпис на медицинската помощ и услуги, медицински услуги и допълнително поискани услуги от УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД, гр. Пловдив, утвърден със Заповед № 89 от 05.02.2015 г. на *** на болницата, в който е отразена стойността на всички медицински дейности, които според документацията са извършени.

Установи се по делото, че към момента на постъпването си в болничното заведение и до края на исковия период на дата *** г., вкл., ответникът В. Ю. е бил здравнонеосигурен, което се доказва от приложените по делото справки от електронната система на НАП (л.18 и л. 76), съгласно които лицето е не е заплащало здравните си осигуровки за продължителен период от време преди процесния, а и след това.

Кръгът на лицата, които са задължително осигурени в НЗОК, е определен в чл. 33 ЗЗО. В разпоредбата на чл. 52 ЗЗО е посочено, че неосигурените лица заплащат оказаната им медицинска помощ по цени, определени от лечебните заведения, с изключение на предоставяните медицински и други услуги по чл. 83 ЗЗ. Съгласно чл. 109, ал. 1 ЗЗО здравноосигурителните права на лицата, които са длъжни да внасят осигурителни вноски за своя сметка, се прекъсват, в случай че те не са внесли повече от три дължими месечни осигурителни вноски за период от 36 месеца до началото на месеца, предхождащ месеца на оказаната медицинска помощ, като лицата с прекъснати здравноосигурителни права заплащат оказаната им медицинска помощ. Съгласно ал. 3 на същия член здравноосигурителните права на лицата по ал. 1 се възстановяват от датата на заплащане на дължимите вноски по ал. 2, като сумите, платени за оказаната медицинска помощ, не се възстановяват. Следователно през времето, през което конкретно лице е здравнонеосигурено, същото дължи заплащане на лечебното заведение за предоставените от служителите на последното медицинска помощ и услуги. В конкретния случай следва да се отбележи и че ответникът изрично се е съгласил да бъде хоспитализиран, както и с условията, при които ще заплати своето лечение. Установи се по делото и че състоянието му е изисквало хоспитализация, поради което и В. Ю. е бил настанен за лечение в болницата. Предвид изложеното в настоящата хипотеза не намира приложение чл. 83, ал. 1, т. 1 ЗЗ, доколкото съгласно чл. 7 от Наредба № 25 от 4.11.1999 г. за оказване на спешна медицинска помощ, разходите по оказване на спешна медицинска помощ до хоспитализиране на пациента се

поемат от държавата. Т.е. след хоспитализацията на неосигурените пациенти, разходите по лечението на тези пациенти са за тяхна сметка.

При това положение и доколкото ответникът не доказва плащане на оказаната му медицинска помощ, а е бил неосигурен, той следва да плати стойността ѝ, на основание чл. 109, ал. 1, изр. 2-ро ЗЗО, която е определена от УМБАЛ.

За неоснователни се намират възраженията на особения представител за недължимост на процесните суми поради това, че ищцовото лечебно заведение не било информирало пациента, че същият е здравнонеосигурен, както и за цената на предоставената му болнична помощ. В тази връзка следва да се отбележи, че е задължение за всяко пълнолетно и работоспособно физическо лице да внася дължимите суми в публичния бюджет във връзка своето здравно осигуряване, като за здравното заведение липсва нормативно задължение да уведомява изрично пациентите си дали са изпълнили това свое задължение, доколкото би следвало да се предполага, че те са наясно със здравноосигурителния си статус, т.е. наясно са дали внасяли или не суми за своето здравно осигуряване. Лечебното заведение е длъжно да уведоми на основание чл. 86, ал. 2, т. 6 ЗЗ пациента за стойността на оказваната му медицинска помощ. Това е сторено в случая видно от подписаната декларация за съгласие от В. Ю., където изрично е посочено, че пациентът е запознат с ценоразписа на лечебното заведение и цената на ден престой. Същият е запознат и с условията при които здравната каса ще плати лечението му, част от които е и лицето да е здравноосигурено, но и с тези, при които НЗОК няма да заплати лечението. Извод в противния смисъл не може да се изведе от цитираното от ответната страна Определение № 378 от 14.04.2016 г. на ВКС по гр. д. № 903/2016 г., IV г. о., ГК, тъй като в конкретния казус пред ВКС лечебното заведение погрешно е третирало своя пациент като здравноосигурен и не е изпълнило задължението си да го информира за цената на всяка една медицинска услуга, манипулация, лечение и лекарствените продукти в оказваната му болничната помощ, което вече представлява виновното неизпълнение на задължението си за предоставяне на информация по чл. 86, ал. 2, т. 6 от ЗЗ. Настоящият случай е различен, защото УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД е предоставил необходимата информация за стойността на указваните от болницата медицински услуги и лечение на пациента Ю., който бедейки запознат със здравноосигурителния си статус (а ако не е бил запознат, то това не може да се вмени във вина на болницата, тъй като лицето е длъжно за заплаща осигурителните си вноски и да е наясно дали същите са внесени или не), както и условията при които ще заплати въпросната цена за болничната помощ, и съответно е могъл да направи обоснован избор дали да остане да се лекува именно в УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД.

Отделно от горното следва да се отбележи, че настоящите страни са сключили изрично споразумение от *** г., копие от което е налично по делото, и с което споразумение ответникът В. Ю. е признал по основание и размер процесната претенция на УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД за сумата от общо 806,50 лв. и се е задължил да заплаща посочената сума разсрочено.

Включително не следва да се пренебрегва и фактът, че плащания по това споразумение са постъпили, видно от съдържанието на исковата молба, което твърдение на ищеца се цени с оглед разпоредбата на чл. 175 ГПК. Изложеното е още една явна индиция, че ответникът Ю. е бил запознат и съгласен с условията, при които той е настанен в болничното заведение, и с финансовите параметри на своето лечение.

С оглед на горното, съдът приема, че в полза на ищеца съществува съответното парично вземане, по отношение на което е издадена заповед за изпълнение, поради което предявеният иск следва да бъде уважен, ведно със законната лихва като последица.

Относно разноските:

При настоящия изход на спора право на разноски има ищецът по силата на чл.78, ал.1 ГПК, съобразно представения списък. В полза на същия ще се присъдят сторените разноски пред първата инстанция, а именно общо 325 лв. съдебно-деловодни разноски от които 25 лв. за държавна такса и 300 лв. депозит за особен представител, както и сумата от 240 лв. разноски за адвокатско възнаграждение. Следва да се присъдят и дължимите разноски в заповедното производство в размер на 25 лв. за държавна такса, доколкото на основание т.12 от ТР № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС за тях съдът дължи изрично произнасяне с осъдителен диспозитив.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че В. М. Ю., ЕГН *****, от гр. П. обл. П., ул. „****“ № ***, **дължи на** УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД, ЕИК 115576405, със седалище и адрес на управление гр. Пловдив, бул. „Пещерско шосе“ № 66, представлявано от ****, сумата **480,30 лева** - неплатен остатък от общо 806,50 лв., представляващ стойността на предоставената медицинска помощ и услуги по време на болничния му престой в периода 07.06.2018 г. – 12.06.2018 г., съгласно постигнато между страните споразумение от ***г. за разсрочено плащане, ведно със законната лихва от датата на депозиране на заявлението в съда – 23.02.2022 г., до окончателното изплащане на вземането, дължими по Заповед № *** г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, издадена по гр.д. № *** г. по описа на Районен съд Пловдив, I бр.с.

ОСЪЖДА В. М. Ю., ЕГН *****, от гр. П., обл. П., ул. „****“ № ***, **да заплати** на УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД, ЕИК 115576405, със седалище и адрес на управление гр. Пловдив, бул. „Пещерско шосе“ № 66, представлявано от ****, сумата от **общо 325 лева** съдебно-деловодни разноски пред първата инстанция и сумата от **240 лева** за адвокатско възнаграждение, както и сумата от **25 лева** – разноски в заповедното производство, сторени по ч.гр.д. № *** г. по описа на Районен съд Пловдив, I бр.с.

Решението може да бъде обжалвано от страните в двуседмичен срок от съобщаването му с въззивна жалба пред Окръжен съд Пловдив.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____/п/_____